

HOTĂRÂREA CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI ÎN CAUZA ȚICU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI¹

Art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului statuează expres interzicerea torturii. Astfel, „Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.”

I. Sub aspect procedural vom reține că²:

1. Domnul N.ț. a sesizat Curtea în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția).

2. Reclamantul a invocat încălcarea art. 3 din Convenție, susținând că, în timpul detenției a suferit tratamente inumane, degradante.

II. În fapt se va reține că versiunile furnizate de către părțile aflate în conflict judiciar nu au corespuns, astfel:

I. Circumstanțele cauzei

3. Reclamantul, născut în 1973, diagnosticat din copilărie cu oligofrenie, boală care a provocat întârzieri semnificative în dezvoltarea sa mintală și fizică, se află într-o închisoare din Bacău unde ispășește o sentință de douăzeci de ani. Din cauza bolii grave de care suferă, ireversibilă, solicitantul a fost încadrat în grad de handicap, beneficiind astfel de prestația socială; nu a urmat niciodată cursuri nici la școală, în sistemul de învățământ obligatoriu, nici cursuri de formare profesională, fiind analfabet. El locuia cu părinții lui care-l ajutau la treburile casnice.

A. Procedura penală împotriva reclamantului

4. În noiembrie 2003, reclamantul a fost arestat și acuzat de participare la tâlhărie urmat de moartea victimei.

5. Evaluarea psihiatrică efectuată în cursul procedurii penale a concluzionat despre capacitățile intelectuale ale solicitantului că, deși au fost extrem de mici, judecata lui nu a fost complet afectată, el fiind conștient de acțiunile sale și a consecințelor acestora.

6. La 15 octombrie 2004, în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție și în prezența avocatului său numit din oficiu de tribunal, reclamantul a renunțat la recursul împotriva hotărârii

judecătorești pronunțată de Tribunalul Neamț care l-a condamnat la douăzeci de ani de închisoare.

7. În anul 2009, reclamantul a solicitat revizuirea hotărârii, susținând că Tribunalul Neamț nu a luat în considerare în mod corespunzător starea sa mintală din timpul participării sale la săvârșirea infracțiunii. La 6 mai 2009, Tribunalul Neamț a respins cererea de revizuire pe motiv că expertiza psihiatrică fusese deja făcută.

B. Detenția reclamantului

1. Condițiile de detenție

8. Reclamantul a executat pedeapsa în penitenciarele Bacău, Jilava, Iași și Giurgiu. Versiunile cu privire la condițiile de detenție în aceste penitenciare diferă.

9. Reclamantul susține că detenția a avut loc în celule supraaglomerate, fără a beneficia de condiții minime de igienă, și, de asemenea, fiind lipsit de orice activitate sportivă sau socială.

10. Guvernul a declarat că reclamantul a putut dispune de un spațiu personal a cărui suprafață varia de la 1.58 mp în cazul celulelor, la 4 mp în cazul infirmeriei, în cazul penitenciarului Bacău, 1,56 mp în cazul penitenciarului Iași sau 3,62 mp în cazul penitenciarului Giurgiu. Referitor la date din penitenciarul Jilava, Guvernul a precizat că acestea nu mai sunt disponibile.

11. De asemenea, Guvernul a afirmat că spațiile în care reclamantul a executat detenția au fost echipate cu toaletă separată, au apă curentă, încălzire, ventilație și au acces la lumină naturală, au fost mobilate în mod corespunzător și au fost curățate în mod regulat.

12. În ceea ce privește igiena personală, Guvernul a precizat că deținuții au acces la dușuri comune o dată sau de două ori pe săptămână, timp de cel puțin cincisprezece minute.

13. Referitor la activitățile sociale și educaționale, Guvernul a susținut că reclamantul a avut posibilitatea de a participa la astfel de manifestări, de a citi ziarele și a urmări TV, a beneficiat de un program de alfabetizare, precum și de campanii de informare, educare și comunicare pe teme de sănătate, moralitate și religie. Guvernul afirmă că, în toate penitenciarele menționate, reclamantul putea merge zilnic la plimbare în curte pentru o

¹ Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Țicu împotriva României, C 24575/10, din 1 octombrie 2013.

² Pentru simplificarea lecturii au fost numerotate doar aspectele relevante.

perioadă cuprinsă între treizeci minute și două ore, iar mâncarea a fost potrivită pentru problemele sale de sănătate.

2. Monitorizarea stării de sănătate a reclamantului și tratamentul său medical

14. Reclamantul a fost internat în spital de cel puțin treisprezece ori în spitalele penitenciar, fiind în mod constant sub tratament cu neuroleptice.

În decembrie 2003 și februarie 2004, ca urmare a unor leziuni în zona membrilor inferioare, el a fost supus unui examen clinic.

În mai 2004, în timpul unui examen medical, el a pretins că este victima abuzului celorlalți deținuți. În același an, el a fost internat de mai multe ori pentru tulburări psihice și intestinale, precum și diverse infecții.

O expertiză medico-legală, din 16 ianuarie 2006 a concluzionat că, în ciuda patologiei complexe a reclamantului, problemele sale ar putea fi tratate în spitalele penitenciar.

În ianuarie 2006, reclamantul a făcut o decompensare depresivă, înghițind o cantitate mare de medicamente.

În martie 2006, el a fost spitalizat pentru o fractură a brațului stâng fiind efectuate mai multe intervenții chirurgicale reconstructive.

15. În 2007, reclamantul a fost supus unor examinări endocrinologice, genetice și neurologice în urma cărora s-a stabilit că suferea, în plus față de oligofrenie, de o boală genetică, sindromul Klinefelter, care a agravat retardul mintal și fizic și au provocat, de asemenea, inversarea unora dintre caracteristicile sexuale morfologice.

3. Cererea de eliberare din motive medicale

16. În 2007, reclamantul, asistat de un avocat, a cerut eliberarea sa pe motiv că bolile de care suferea erau incompatibile cu regimul de detenție.

17. În iulie 2008, reclamantul a fost supus unei expertize la Institutul de Medicină Legală, care a ajuns la concluzia că tulburările sale psihice nu erau incompatibile cu regimul de detenție, cu condiția supravegherii acestuia de către medici psihiatri și a administrării permanente a unui tratament medicamentos. În ceea ce privește sindromul Klinefelter, de care suferea reclamantul, comisia de expertiză a adăugat că aceasta patologie ar putea fi, de principiu, tratată în spitalele penitenciar, dar, recomandă totuși, consultarea medicilor endocrinologi și continuarea examenelor medicale pentru a stabili tratamentul adecvat.

18. Cu ocazia acestei expertize, reclamantul s-a plâns de agresiuni sexuale violente din partea celorlalți deținuți.

19. În hotărârea din 23 septembrie 2008, Tribunalul Bacău a respins cererea de eliberare pe motiv că reclamantul ar putea fi tratat în rețeaua de spitale penitenciar. Curtea de Apel Bacău, a respins recursul reclamantului, astfel că hotărârea tribunalului privind respingerea eliberării a rămas definitivă la 20 noiembrie 2008.

4. Pretențiile reclamantului cu privire la abuzul din partea altor deținuți

20. În plus față de plângerile formulate în timpul celor două examene medicale efectuate în mai 2004 și iulie 2008, reclamantul a semnalat în mod repetat autorităților penitenciarului că a fost victima unor abuzuri din partea altor deținuți.

21. În data de 28 februarie 2006, reclamantul s-a plâns că a fost bătut de doi colegi deținuți, în penitenciarul Bacău; aceștia au recunoscut faptele, fiind pedepsiți de către o comisie de disciplină cu suspendarea, pentru o lună, a dreptului de a primi vizite.

22. În data de 8 iulie 2009, directorul penitenciarului din Iași a informat parchetul despre plângerea reclamantului cu privire la agresiune. Parchetul, după înregistrarea plângerii a întrebat reclamantul dacă dorește să aducă acuzații formale împotriva agresorilor. Ca răspuns la această cerere, s-a primit de la reclamant o scrisoare în care, în partea de jos a paginii era menționat " [Eu] nu depun plângere." Astfel, nu s-a dispus urmărirea penală.

23. Ulterior, în data de 14 martie 2010, reclamantul a declarat că a fost atacat de către deținutul DF astfel că, la 16 martie 2010 a fost examinat de un medic legist, care nu a identificat urme de violență, dar a declarat că nu exclude posibilitatea agresiunii. Procurorul, informat de către directorul penitenciarului Iași, a cerut din nou reclamantului o plângere formală împotriva agresorilor. În partea de jos a scrisorii trimisă parchetului, acesta a declarat " depun plângere. " Nici o acțiune nu a fost întreprinsă de către procurori.

24. La 31 martie 2010, reclamantul a declarat că a fost agresat de către deținutul SB, directorul penitenciarului Iași informând procurorul că, în penitenciar nu a existat nici un deținut cu acest nume. El a adăugat că un ofițer de poliție a intervievat reclamantul, acesta din urmă retrăgându-și plângerea. La data de 20 mai 2010, parchetul a respins cazul, fără măsuri

suplimentare, pe motiv că faptele invocate nu există.

25. La 1 iunie 2010, reclamantul a declarat că a suferit un altă agresiune în penitenciarul Iași, medicul închisorii și un medic legist constatând urme de violență pe față. Parchetul a înregistrat plângerea, dar nu a dat nici un rezultat.

26. La 2 iulie 2010, reclamantul a declarat că a suferit un alt atac în penitenciarul Iași, medicul închisorii observând urme de violență pe brațul drept. Parchetul a înregistrat plângerea, dar nu a dat nici un rezultat.

III. În continuare, Curtea amintește în cuprinsul deciziei dispozițiile legale relevante din dreptul intern. În acest sens se face referire la dispozițiile articolelor 63, 180 și 181 din Codul penal în vigoare la momentul faptelor - loviturile sau actele de violență erau pedepsite cu o amendă sau închisoare. Precum și la articolul 278-1 din Codul de procedură penală³, privind posibilitatea de a contesta în instanță o decizie de neîncepere a urmăririi penale.

De asemenea, sunt invocate și Observațiile Comitetului european pentru prevenirea torturii și a tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante (CPT), din timpul vizitelor în penitenciarele din România, rezumate în *Iacov Stanciu împotriva României* (nr.35972/05, par. 113-129, 24 iulie 2012), precum și Recomandarea Comitetului de Miniștri R(98)7 privind aspectele etice și organizaționale ale asistenței medicale în penitenciare pct. 55 și Recomandarea (2006)2 privind normele penitenciare europene pct. 47,1 și 47,2.

IV. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 din Convenție, reclamantul s-a plâns de condițiile precare de detenție în diferitele penitenciare în care a executat pedeapsa, mai ales de supraaglomerarea acestora și de îngrijirile medicale. Acesta a acuzat, de asemenea, autoritățile, de deficiențele cu privire la obligația de a efectua o investigație efectivă în condițiile săvârșirii unor agresiuni împotriva lui de către unii deținuți.

A. Cu privire la admisibilitate

27. Guvernul a pledat neputințarea căilor de recurs interne.

28. În ceea ce privește condițiile de detenție a reclamantului, Guvernul a susținut că acesta s-ar fi putut plânge judecătorului delegat sau instanțelor civile competente cu privire la condițiile materiale ale detenției sale și lipsa de

îngrijiri medicale invocate.

29. În ceea ce privește pretinsa încălcare de a investiga agresiunile suferite de reclamant, Guvernul a invocat nedeplinirea plângerilor împotriva agresorilor și necontestarea în fața instanțelor judecătorești naționale competente a decizia de neîncepere a urmăririi penale. Guvernul consideră că acțiunile menționate mai sus ar fi fost eficiente și ar fi permis remedierea situației prezentată de reclamant.

30. Reclamantul a contestat acest argument susținând că, din cauza stării sale de vulnerabilitate deosebită, a violenței și amenințărilor exercitate asupra lui, a lipsei oricărei instrucțiuni, a fost imposibil să depună plângeri și să inițieze acțiunile indicate de Guvern. Mai mult decât atât, el a subliniat că multe dintre plângerile depuse de el au rămas fără răspuns.

31. În ceea ce privește partea din plângere referitoare la condițiile materiale de detenție, Curtea reamintește că a respins deja mai multe excepții similare, după ce a constatat că nu există nici o plângere internă, efectivă, a reclamantului (*Petrea. împotriva României*, nr. 4792/03, par. 37, 29 aprilie 2008; *Branduse împotriva. României*, nr. 6586 / 03, par. par. 37 și 40, 07 aprilie 2009, și *Eugen Radu Gabriel împotriva României*, nr 3036 / 04, par. 23. 13 octombrie 2009). Argumentele Guvernului nu conduc, în acest caz, la o concluzie diferită.

32. În ceea ce privește diversele plângeri și acțiuni pe care reclamantul le avea la dispoziția pentru a îndrepta aspectele din plângerea sa, Curtea amintește că a susținut în mod constant, că, potrivit articolul 35 par. 1 al Convenției solicitantii trebuie să epuizeze căile de atac disponibile și suficiente în ordinea juridică internă pentru a le permite să obțină despăgubiri pentru încălcările invocate. Cu toate acestea, se subliniază faptul că această regulă trebuie să se aplice cu flexibilitate, ținând cont de context și fără un formalism excesiv. Acest lucru înseamnă că, trebuie să se analizeze în mod realist, nu numai căile de atac prevăzute teoretic în sistemul juridic al părții în cauză, dar și de circumstanțele personale ale solicitanților (*Selmouni. împotriva. Franța* [GC], nr.25803/94, par. 77, *Sławomir Musiał împotriva Poloniei*, nr. 28300/06, par.73, 20 ianuarie 2009).

33. În acest caz, Curtea consideră că reclamantul, prin depunerea la autoritățile penitenciare a unei cereri de eliberare și mai multe plângeri, a atras suficient atenția asupra

³ În urma modificării acestuia prin Legea nr. 281 din 24 iunie 2003, ce a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2004.

situației sale, atât în ceea ce privește supravegherea medicală cât și asupra condițiilor generale de detenție.

34. În consecință, Curtea consideră că este oportun să respingă excepția de neaplicare a căilor de atac interne invocate de Guvern, așa încât, constatând că plângerea nu este în mod vădit nefondată în sensul articolului 35 par.3 din Convenție și nu intră în conflict cu orice alte motive, Curtea a declarat-o admisibilă.

B. Cu privire la fond

Argumentele părților

35. Reclamantul susține despre condițiile sale de detenție că au fost inumane și degradante, în special cu privire la starea lui de sănătate. El denunță, de asemenea, lipsa investigațiilor în cazul plângerilor sale pentru abuzurile despre care spune că a suferit.

36. Referindu-se la descrierea condițiilor de detenție din penitenciarele în cauză, Guvernul susține că cei care-l cunoșteau pe reclamant aveau cunoștință de cerințele articolului 3 din Convenție, astfel că reclamantul a participat la activități sportive și educative adaptate nevoilor sale și a beneficiat, pe perioada detenției de supraveghere medicală permanentă în penitenciar și spitalele penitenciar, a fost spitalizat de douăsprezece ori, în special pentru tulburări psihice, și a fost supus unor teste complexe, inclusiv expertize medico-legale.

37. În ceea ce privește atacurile suferite de către reclamant, Guvernul a afirmat că autoritățile naționale au efectuat o investigație efectivă a plângerilor acestuia, ori de câte ori a pretins că a fost agresat, fiind examinat de un medicul din penitenciar, iar afirmațiile reclamantului au fost aduse în atenția parchetului unde a fost interogată cu privire la intenția de a depune o plângere în conformitate cu normele de procedură penală. Potrivit Guvernului, singura dată când reclamantul a confirmat intenția de a depune o plângere, acuzațiile s-au încheiat (la 20 mai 2010) cu neînceperea urmăririi penale, după ce, în urma investigației parchetului s-a constatat că faptele invocate nu există.

C. Aprecierea Curții

a) Principii generale

38. Curtea reamintește că articolul 3 din Convenție consacră una dintre valorile fundamentale ale societăților democratice ce interzice în termeni absoluți tortura și pedepsele sau tratamentele inumane sau degradante, indiferent de circumstanțele și acțiunile victimei. De asemenea, Curtea constată că

privarea de libertate este de obicei însoțită de durere și umilință. Cu toate acestea, nu se poate considera că detenția în sine reprezintă o problemă în domeniul articolului 3 al Convenției. În mod similar, acest articol nu va fi interpretat ca impunând statului o obligație generală de a elibera un deținut din motive de sănătate sau de a-l transfera la un spital civil pentru a-i permite să primească tratament medical specific (Kudla împotriva Poloniei [GC], nr 30210/96, par. 93)

39. Cu toate acestea, articolul 3 al Convenției obligă statul să se asigure că o persoană este deținută în condiții compatibile cu respectarea demnității umane, că modul de executare a unei măsuri privative de libertate nu o supune la suferință și că, având în vedere exigențele din închisoare, sănătatea și bunăstarea sunt asigurate în mod adecvat, inclusiv administrarea de îngrijire medicală necesară (Kudla, par. 94, și Paladi împotriva Republicii Moldova [GC], nr 39806 / 05, par. 71, 10 Martie 2009).

40. În cazul particular al unui bolnav mintal, Curtea consideră că, în evaluarea compatibilității condițiilor lor de detenție cu cerințele articolului 3 al Convenției, trebuie să se țină seama de vulnerabilitatea acestuia și, de asemenea, de incapacitatea, în unele cazuri, de a depune plângeri precum și de efectele tratamentului medical primit. În determinarea acestei compatibilități, trei elemente trebuie să fie luate în considerare: starea de sănătate a reclamantului, gradul de adecvare a îngrijirii medicale și tratamentul medicamentos administrat în detenție, precum și posibilitatea continuării detenției, dat fiind starea de sănătate a persoanei.

41. În cele din urmă, Curtea reamintește că, atunci când un deținut ridică o pretenție discutabilă acuzând abuzuri din partea altor deținuți, diligențele pentru deschiderea unei anchete oficiale de către autorități sunt cruciale, pentru a evita orice aparență de toleranță împotriva actelor ilegale sau complicitate în comiterea lor. (vezi LZ c.. România, nr.22383/03, par.29, 3 februarie 2009).

b) Aplicarea în cazul principiilor de mai sus

42. Curtea va examina la rândul său, dacă condițiile de detenție ale reclamantului au fost în concordanță cu starea lui de sănătate și dacă autoritățile naționale au efectuat o investigație efectivă a plângerilor sale de abuz.

i. Cu privire la condițiile de detenție a reclamantului

43. Curtea este preocupată de condițiile de

viață în instituțiile în care solicitantul a trăit și încă rămâne în detenție. Potrivit datelor furnizate de către Guvern, aceste instituții se confruntă cu o problemă de suprapopulare, spațiul individual la dispoziția deținuților fiind mai mic decât standardul recomandat de CPT. În această privință, Curtea observă că, în majoritatea celulelor ocupate de către reclamant, acesta a avut un spațiu individual extrem de mic, mai puțin de 3 mp și, uneori 1,5 mp.

44. Curtea reamintește că deja a concluzionat în ceea ce privește România, referitor la încălcarea art. 3 din Convenție din cauza condițiilor inadecvate de detenție (a se vedea, printre multe exemple, Iacov Stanciu împotriva României, par. 195). Ea consideră că astfel de condiții sunt inadecvate pentru orice individ privat de libertate, cu atât mai mult pentru o persoană precum reclamanta, care suferă de o boală mintală și are nevoie de îngrijire medicală corespunzătoare. Deținuții cu tulburări psihice se pot simți, fără îndoială, dezavantajați, în situații de inferioritate și de neputință. În această privință, Curtea consideră că plasarea reclamantului în cea mai mare parte a detenției sale într-un penitenciar neadaptat gestionării tulburărilor psihice a determinat expunerea la un risc pentru sănătate, fiind o sursă de stres și de anxietate pentru acesta (Sławomir Musiał, par. 96).

45. În timpul detenției reclamantul a fost internat de mai multe ori, în special pentru a trata afecțiunile psihice. Documentele medicale justificative prezentate Curții indică, de asemenea, că persoana este tratată în mod regulat cu neuroleptice și a avut acces la îngrijiri medicale în penitenciare.

46. Cu toate acestea, Curtea constată că, de la încarcerarea lui, cu excepția perioadelor de spitalizare, reclamantul împarte o celulă cu deținuți sănătoși și, cu excepția cazurilor de urgență medicală, este supus aceluiași regim ca și ceilalți deținuți, în ciuda specificității stării lui de sănătate. Documentele arată că medicii care l-au examinat au sugerat că acesta ar trebui să rămână în mod constant sub supraveghere psihiatrică. Cu toate acestea, deși el are, acces regulat la medicii din penitenciare, reclamantul poate consulta un psihiatru într-o situație de urgență, așa cum a fost cazul în 2006, ca urmare a ingestiei de medicamente, urmare unei decompensări depresive. (Sławomir Musiał, par. 92)

47. În cele din urmă, Curtea constată că recomandările pertinente ale Comitetului de

Miniștri către statele membre, și anume R(98)7 privind aspectele etice și organizaționale ale asistenței medicale în penitenciare și Rec (2006)2 privind Regulile europene privind detenția, recomandă plasarea și tratarea deținuților cu boli mintale grave într-un spital cu echipamente adecvate și personal calificat.

48. Având în vedere situația de fapt în ansamblu, și, în special condițiile în care reclamantul a fost deținut, Curtea constată că a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție.

ii. Cu privire la obligația autorităților de a efectua o investigație efectivă a acuzațiilor de agresiune

49. Curtea notează că reclamantul a semnalat autorităților competente din penitenciarul Iași violențele exercitate în mod repetat, de unii dintre colegii lui deținuți. Unele dintre plângeri au fost susținute de concluziile medicilor care atestă existența agresiunilor.

50. Curtea a constatat că, deși parchetul a fost sesizat de către conducerea penitenciarului Iași, acesta nu a deschis nici o anchetă pentru a clarifica circumstanțele abuzului suferit de reclamant. În loc de a folosi toate mijloacele de care dispunea pentru a identifica și pedepsi pe cei responsabili de aceste abuzuri, parchetul a cerut doar ca solicitantul să depună noi plângeri cu privire la aceleași fapte. Mai mult decât atât, chiar și după o repetare a plângerilor reclamantului, nu s-a început urmărirea penală.

51. Curtea notează că, în afară de faptul că depunerea de noi plângeri pentru infracțiuni în mod clar identificate și documentate anterior și raportate autorităților penitenciarului Iași, în mod nejustificat, parchetul a ignorat complet vulnerabilitatea reclamantului. Într-adevăr, acesta din urmă, din cauza deficiențelor grave și în lipsa unui avocat, nu a fost în măsură să își exercite drepturile.

52. În absența oricărui act de anchetă, Curtea constată că a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție, în aspectul său procedural.

Cu privire la pretinsele alte încălcări

53. Invocând mai multe articole ale Convenției, reclamantul s-a plâns de rezultatul procedurii penale și de respingerea cererii sale de revizuire a hotărârii judecătorești de condamnare.

54. Având în vedere toate elementele de probă aflate în posesia sa Curtea nu constată nici o aparență de încălcare a drepturilor și libertăților garantate de articolele Convenției invocate. Rezultă că aceste plângeri sunt fie tardive sau în mod vădit nefondate și trebuie

respinse în conformitate cu articolul 35 par.3 și par. 4 din Convenție.

D. Prejudiciu

55. Reclamantul a pretins 210,000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material și moral pentru suferința și stresul generate de pretinsele încălcări.

56. Guvernul a susținut că reclamantul nu a furnizat documente justificative și nu a dovedit existența unei legături de cauzalitate între prejudiciul în cauză, și presupusele încălcări. În orice caz, Guvernul consideră că suma percepută este excesivă în lumina jurisprudenței Curții în această privință.

57. Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral din cauza tratamentelor din timpul detenției, contrare art. 3 din Convenție și a lipsei unei anchete efective. Astfel, ținând cont de circumstanțele cauzei și în conformitate cu articolul 41 din convenție, Curtea a decis să acorde reclamantului 24 000 de euro pentru prejudiciile morale cauzate.

58. Reclamantul a pretins, de asemenea, 350 EUR pentru avocat și costurile suportate pentru traducerea documentelor. Acesta oferă dovezi care confirmă plata sumei de 1.600 de lei românești, echivalentul a aproximativ 370 €.

59. Guvernul a contestat, în parte, sumele solicitate.

60. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor sale decât în măsura în care au fost suportate efectiv și necesar și au fost rezonabile ca și cuantum. În acest caz, și având în vedere documentele aflate în posesia sa și de jurisprudența sa, Curtea consideră că este rezonabil să acorde reclamantului suma de 350 de euro, reprezentând costurile și cheltuielile pentru procedura în fața Curții.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE:

1. a declarat admisibilă cererea în ceea ce privește plângerile în temeiul articolului 3 din Convenție și inadmisibile restul capetelor cererii;

2. a declarat că a existat o încălcare a articolului 3 al Convenției în ceea ce privește condițiile de detenție a reclamantului;

3. a declarat că a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție, în aspectul său procedural din cauza lipsei anchetei cu privire la abuzurile raportate de către reclamant;

4. a declarat

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă în conformitate cu articolul 44 par. 2 al Convenției, următoarele sume, care să fie convertite în moneda statului, rata data de decontare este cazul:

i. 24 000 EUR (douăzeci și patru de mii de euro), plus orice taxă care poate fi percepută ca impozit, pentru prejudiciul moral;

ii. 350 EUR (trei sute cincizeci euro), plus orice taxă care poate fi percepută ca impozit, pentru costuri și cheltuieli suportate de reclamant;

b) că de la expirarea acestei perioade până la data plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale.

Josep Casadevall
Președinte

Santiago Quesada
Grefier

Comentariu

Reclamantul, Nicolae țicu, a fost condamnat la 20 de ani de închisoare pentru complicitate la comiterea infracțiunii de tâlhărie având ca urmare moartea victimei.

În temeiul art. 3 din Convenție, reclamantul s-a plâns CtEDO de condițiile de detenție precare din diferite penitenciare în care și-a executat pedeapsa, în special de supraaglomerarea celulei și de lipsa îngrijirilor medicale necesare. Reclamantul a imputat autorităților faptul că acestea s-au sustras obligației de a desfășura o anchetă eficientă cu privire la atacurile împotriva sa de către ceilalți deținuți.

Analizând cauza, Curtea de la Strasbourg a constatat încălcarea art. 3 din Convenție cu privire la condițiile de detenție, precum și la absența unei anchete eficiente desfășurate de autorități referitoare la relele tratamente invocate de reclamant.

Prin Hotărârea sa, Curtea a obligat Statul Român să plătească reclamantului suma de 24.000 Euro cu titlu de daune morale și 350 Euro, cheltuieli de judecată.

Marius Mocanu